

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: X.
bytem X.
zastoupen JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, ev. č. ČAK 14296, se
sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: ředitel Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy
se sídlem Kongresová 1666, 140 00 Praha 4 Nusle

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne
2. 6. 2021, č. j. 120/2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobce se domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství policie Praha I ze dne 15. 2. 2021, č. j. 8/2021, kterým byl žalobce uznán vinným za jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, čímž porušil tak § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 zákona o silničním provozu, proto mu byl uložen kázeňský trest pokuty ve výši 700 Kč podle § 51 odst. 1 zákona o služebním poměru.
2. Žalobce v žalobě navrhuje zrušení obou rozhodnutí správních orgánů.

II. Napadená rozhodnutí

3. Správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Správní orgán vycházel ze zjištění, že žalobce jakožto policista ve službě řídil dne 24. 3. 2020 kolem 3:00 služební vozidlo a projížděl se svým spolujezdcem v obci Litoměřice ulicí Novobranská ve směru k Mírovému náměstí. Na křižovatce ulic Okružní a Klášterní se chtěl se služebním vozidlem otočit, neboť si za sebou povšiml, že z budovy před křižovatkou vyběhli dva mladíci bez roušek a nastoupili do vozidla zaparkovaného v protisměru jízdy v jednosměrné ulici. Jejich chování vyhodnotili žalobce a jeho spolujezdec jako podezřelé ve spojení s majetkovou trestnou činností a rozhodli se je zkontrolovat. Při otáčení vozidla však žalobce nacouval pravým zadním rohem vozidla do rohu domu, čímž způsobil na služebním vozidle škodu. Svým jednáním porušil tak § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 zákona o silničním provozu, proto mu byl uložen kázeňský trest pokuty ve výši 700 Kč podle § 51 odst. 1 zákona o služebním poměru.
4. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, ale žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně i se závěry poradní komise ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, proto odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
5. Správní orgán prvního stupně vyšel ve svém rozhodnutí z toho, že žalobce se chtěl na křižovatce ulic Okružní a Klášterní s vozidlem otočit, přičemž při couvání neodhadl boční odstup vozidla od zdi domu a následně pravým zadním rohem vozidla narazil do rohu zdi tohoto domu, čímž došlo k poškození pravého zadního světla a zadního nárazníku vozidla.
6. Technická závada jako příčina dopravní nehody nebyla na místě ohledání zjištěna ani uplatněna. Současně v úředním záznamu o škodní události sepsaném bezprostředně po dopravní nehodě se uvádí, že je noční doba, viditelnost je dobrá, a to i do dálky, v místě se nachází veřejné osvětlení, které je funkční a místo je dobře osvětlené, je sucho, jasno, teplota cca 5 st. Celsia. Dobré osvětlení místa nehody potvrzují i pořízené fotografie.
7. Při ústním jednání dne 14. 7. 2020 žalobce uvedl, že mu při couvání rozostřil výhled respirátor, zpáteční světlo služebního vozidla nedostatečně osvětlilo prostor za vozidlem, ve vozidle je nefunkční polohování sedadla a polohování svislé opěrky zad pro bezpečnou vzdálenost od volantu, nefunguje ani přepínač poloh zrcátek, avšak „zrcátka jdou vždy doladit v nějaké mezipoloze“. Na tyto závady se již dříve několikrát upozorňovalo i v knize jízdy, ale závady nebyly nikdy odstraněny.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

8. Dále správní orgán prvního stupně vyslechl coby svědka žalobcova spolujezdce z doby nehody X. Ten uvedl, že žalobce při couvání asi pozdě stočil volant, nabourané služební vozidlo se k hlídkové činnosti používá nejčastěji, je podle něj technicky způsobilé a závadu v podobě nedostatečného zpátečního světla hodnotí jako mírnou.
9. Správní orgán prvního stupně ve správním řízení zjistil, že obě zpáteční světla svítí, jsou osazena správnými žárovkami, polohování sedadla funguje, ale ztuha, polohování zrcátek funguje, ale kvůli továrnímu nastavení se při polohování jednoho zrcátka polohuje i to druhé.
10. Kromě toho vycházel správní orgán prvního stupně z toho, že servisní prohlídky auta ve dnech 10. 1. 2020 a 25. 5. 2020 byly bez reklamace. Navíc auto disponuje platnou technickou prohlídkou a od 24. 3. 2020 nebyla na služebním vozidle provedena žádná oprava či servis vnějších zpětných zrcátek či sedadla řidiče včetně opěrky a jeho ovládacích prvků, neboť k tomu nebyl žádný důvod.
11. Správní orgán prvního stupně posoudil žalobcovo jednání tak, že žalobce byl povinen přizpůsobit couvání dopravně technickým okolnostem v místě nehody, chovat se ohleduplně a ukázněně, takže si při couvání měl počínat opatrně, v případě potřeby si přibrzdit a přesvědčit se, zda prostor za služebním vozidlem není omezen nějakou překážkou. To podle správního orgánu prvního stupně žalobce neučinil, čímž způsobil dopravní nehodu, a porušil tak § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, podle kterého je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen mj. chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, situaci v provozu a svým schopnostem.
12. Dále žalobce porušil i § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého je řidič dále povinen věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu. To žalobce neučinil, neboť při couvání musel vidět, že v prostoru, do něhož couvá, je překážka, což mu umožňovalo přizpůsobit couvání. I kdyby byl žalobcův rozhled při couvání omezen, měl tomu přizpůsobit rychlost jízdy, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled.
13. Místo dopravní nehody je přitom přehledné a dobře osvětlené a není zcela jasné, jak mohl respirátor zkreslit žalobcův výhled, neboť jak sám žalobce uvedl, respirátor mu horní hranou zasahoval pod pravé oko, tedy pravému oku nevytvořil překážku ve výhledu stejně tak jako oku levému. Obraz ve vnějším pravém zpětném zrcátku tak neměl být čím zkreslen.
14. Zároveň není případná žalobcova námitka, že couvání bylo součástí naléhavého zákroku. Žalobce se podle svého tvrzení zaměřil se svým spolujezdcem na ulici Novobranská, kde nedávno došlo k vloupání do pobočky Vodafone. Při průjezdu touto ulicí si povšimli, že z budovy před křižovatkou vyběhli dva mladíci bez roušek a nastoupili do vozidla zaparkovaného v protisměru jízdy v jednosměrné ulici. Jejich chování vyhodnotili jako podezřelé ve spojení s majetkovou trestnou činností a rozhodli se je zkontrolovat. Podle správního orgánu prvního stupně z ničeho nevyplývá, že by měl zákrok směřovat proti pachateli, či dokonce nebezpečnému pachateli.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

III. Žaloba

15. Žalobce ve své žalobě stejně jako ve správním řízení namítá, že za nehodou stojí neodstraněné závady vozidla a zhoršený výhled způsobený respirátorem.
16. Žalobce namítá, že správní orgány nedostatečně specifikovaly, jakého konkrétního jednání se žalobce dopustil, aby jím porušil § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle žalobce není dostatečné, když správní orgány pouze citují zákonný text a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 97/2011-138, aniž vysvětlí, jak se rozsudek vztahuje na projednávaný případ. Zároveň z napadených rozhodnutí ani nijak nevyplývá, jak žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.
17. Podle žalobce je za *hranou racionality* závěr správních orgánů, že z ničeho nevyplývá nutnost žalobcova zákroku proti domnělým pachatelům. Žalobce vyhodnotil manévr couvání v dané chvíli jako nezbytný, jeho jednání tak bylo v mezích přípustného rizika podle § 27 zákona č. 250/2016 Sb., zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Žalobce jednal tak, že sice mohl ohrozit nebo porušit zájem chráněný zákonem, avšak ve vyšším zájmu.
18. Vady vykazuje rovněž ohledání vozidla, které proběhlo téměř po 6 měsících od nehody za jiných podmínek, než panovaly v době nehody (např. světlo), navíc bez žalobcovy přítomnosti, neboť nebyl o tomto úkonu ani vyrozuměn.
19. Pokud chtěly správní orgány dostát své povinnosti zjistit skutečný stav věci, měly si vyžádat dřívější knihy závad vozidla.
20. Správní orgány se dále podle žalobce nijak věrohodně nevypořádaly s možným vlivem nasazeného respirátoru.
21. Dále se správní orgány dopustily procesních pochybení, neboť ačkoliv vedoucí oddělení X. a dopravní referent X. vystupovali v řízení jako svědci, podali pouze písemné vyjádření a o tomto úkonu nebyl žalobce vyrozuměn a svědci nebyli vyslechnuti za jeho přítomnosti.
22. Žalobce navíc zpochybňuje, zda rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vůbec vydala osoba k tomu oprávněná. V závěru tohoto rozhodnutí se totiž objevují slova jako „*právním posouzením dospěla pověřená úřední osoba k závěru*“. Podle žalobce ale může oprávněná úřední osoba podle § 15 odst. 2 správního řádu pouze provádět úkony v řízení, ostatní postupy jako hodnocení důkazů nebo samotné rozhodování náleží služebnímu funkcionáři.
23. Správní orgány dále dostatečně nevysvětlily, proč přikládaly větší přesvědčivost tvrzení nepřímých svědků než svědectví žalobce a jeho spolujezdce.
24. Podle žalobce v tomto případě panují důvodné pochybnosti, proto měly správní orgány rozhodnout v jeho prospěch podle zásady *in dubio pro reo*.

IV. Vyjádření žalovaného

25. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas se žalobou a navrhl její zamítnutí.
26. Podle žalovaného správní orgány dostatečně vymezily, jakým jednáním žalobce porušil své povinnosti coby řidič služebního vozidla.
27. Žalovaný nesouhlasí ani s namítanými závadami na vozidle. Služební vozidlo je osazeno předepsanými zpětnými světlomety, navíc místo nehody bylo dostatečně osvětleno. Žalobce si měl již před jízdou nastavit sedadlo řidiče, ač to jde ztuhla, tak, aby měl bezvadný výhled

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

po celou dobu jízdy. Polohování zrcátek plně funguje. Služební vozidlo v době nehody disponovalo technickou prohlídkou s platností do 19. 8. 2020, servisní prohlídky proběhly bez reklamace.

28. Pokud měl žalobce při couvání špatný výhled kvůli respirátoru, ale přesto couval, porušil tím. § 24 odst. 3 zákona o silničním provozu, tedy povinnost zajistit couvání do křižovatky pomocí způsobilé a náležitě poučené osoby.
29. Ze žalobcova jednání zároveň nevyplývá ani naléhavost zákroku, který měl směřovat proti pachateli, nebo dokonce nebezpečnému pachateli. Žalovaný nepovažuje jednání žalobce za jednání, které by bylo možné označit jako jednání v mezích přípustného rizika podle § 27 zákona o odpovědnosti za přestupky.
30. Žalovaný nesouhlasí, že by správní řízení vykazovalo procesní vady. V záznamu o ústním jednání z 29. 7. 2020 vzal žalobce na vědomí, že o údajném špatném technickém stavu vozidla bude vyrozuměn a požádal o vyjádření vedoucího OOP Litoměřice X. a dopravního referenta pana X. V záznamu je dále uvedeno, že s vyjádřeními bude seznámen prostřednictvím zmocněnce. K písemným vyjádřením X. a pana X. se následně žalobce vyjádřil při ústním jednání dne 8. 9. 2020. S videozáznamem z obhlídky vozu se žalobce seznámil a vyjádřil se k němu.
31. Zároveň žalovaný nesouhlasí, že by ve vztahu k náhradě škody na vozidle posoudil správní orgán prvního stupně věc tak, že nedošlo k porušení právních předpisů, kdežto ve vztahu k přestupku u totožného skutku zavinění shledal. Odpovědnost žalobce za škodu byla řešena v souladu se zákonem.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
33. V rámci nařízeného jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních.
34. Žaloba není důvodná.
35. Soud se neztotožňuje s žalobcovými námitkami, že správní orgány nedostatečně specifikovaly, jakým jednáním žalobce porušil § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 b) zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně na str. 7 odůvodnění svého rozhodnutí nejprve cituje § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, následně rozvíjí, jaké povinnosti z tohoto ustanovení plynou (že jednání účastníka provozu musí odpovídat objektivní situaci na komunikaci, jako je stav vozovky nebo situace v provozu, a subjektivní situaci účastníka provozu, jako jsou schopnosti nebo zdravotní stav). Následně správní orgán prvního stupně popisuje místo nehody a dochází k závěru, že žalobce byl povinen přizpůsobit couvání, případně si přibrzdit a přesvědčit se, že za vozidlem není překážka. Ačkoliv v odůvodnění není výslovně vyjádřena premisa, že takto si žalobce nepočínal, implicitně plyne z nesporného faktu, že žalobce služebním autem nacouval do domu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

36. Na tom nic nezmění ani žalobcova námitka, že v odůvodnění není jasná vazba projednávaného případu a citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 97/2011-138). Správní orgán sice nevyjadřuje tuto vazbu, nespecifikuje, jaké pravidla z judikátu vyplývají, jak ho aplikuje na daný případ apod., což by bylo v písemném odůvodnění žádoucí, ale jeho úvaha na tomto judikátu nestojí. Navíc i z uvedené citace lze odvodit, že správní orgán prvního stupně touto citací posiluje již vyjádřené premisy, že žalobce je odpovědný za to, že při jízdě provádí pouze takové úkony, při nichž dokáže mít situaci na vozovce pod kontrolou.
37. Podobné je to s vymezením jednání porušujícím § 5 odst. 1 b) zákona o silničním provozu. Na str. 9 rozhodnutí dochází správní orgán prvního stupně k závěru, že i kdyby byl žalobcův výhled omezen, jak žalobce tvrdí, měl couvání přizpůsobit rychlost, aby byl schopen v případě blízkosti překážky zastavit na vzdálenost, na kterou má rozhled. Pokud by věnoval náležitou pozornost situaci na komunikaci, musel by vidět, že v prostoru, kam couvá, je překážka, čemuž by přizpůbil svůj postup. Tím správní orgán prvního stupně vyjadřuje závěr, že žalobce nevěnoval dostatečnou pozornost situaci v provozu, neboť sice v noční tmě, ale na dobře osvětlené ulici s veřejným osvětlením přehlédl vícepodlažní dům světlé barvy se svítícími výlohami a nacouval do něj služebním vozidlem.
38. S vymezením skutku souvisí i žalobcova námitka, že se správní orgány zabývaly pouze následkem žalobcova jednání, ale vynechaly posouzení samotného jednání a zavinění. Na str. 7 prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že žalobce byl povinen přizpůsobit manévry couvání dopravně technickým okolnostem, měl si při couvání počínat opatrně, případně přibrzdit, přesvědčit se, zda za vozidlem není překážka. Zároveň měl žalobce v případě omezeného rozhledu couvat tak, aby byl schopen v případě blízkosti překážky zastavit na vzdálenost, na kterou má rozhled (str. 9). Z nesporného následku v podobě nehody plyne, že žalobce těmito povinnostmi nedostál, proto porušil své povinnosti ve formě nedbalosti – i formě zavinění se správní orgán prvního stupně blíže věnuje na str. 9 svého odůvodnění.
39. Správní orgány se rovněž, k žalobcovým námitkám, vypořádaly s tím, zda na nehodu nemohl mít podstatný vliv i nasazený respirátor. Této okolnosti se správní orgán prvního stupně věnuje na str. 8 prvostupňového rozhodnutí a konstatuje, že není zřejmé, jak mohl respirátor zkreslit výhled žalobce, když zasahoval pouze pod jeho oko, pokud to tak ale bylo a žalobce měl špatný výhled, vůbec neměl s vozidlem couvat, neboť tím by porušil jiná ustanovení zákona o silničním provozu.
40. Na stejném místě se správní orgán prvního stupně vypořádává i s tím, že podle žalobce bylo nutné vozidlo rychle otočit a vydat se za případnými pachateli protiprávní činnosti. Soud se ztotožňuje s odůvodněním správních orgánů, že z ničeho nevyplývá naléhavost zákroku nebo že by měl mířit proti (nebezpečnému) pachateli, protože žalobce pouze v zrcátku viděl 2 mladíky bez roušek nasedající do auta zaparkovaného proti směru jízdy v jednosměrné ulici, kde nedávno došlo k vloupání do pobočky Vodafone.
41. V této souvislosti není případné ani žalobcovo tvrzení, že manévry s autem by se dal vyhodnotit jako jednání v mezích přípustného rizika podle § 27 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle tohoto ustanovení není čin jinak trestný jako přestupek přestupkem, jestliže někdo v souladu s dosaženým stavem poznání a informacemi, které měl k dispozici v době rozhodování o dalším postupu, vykonává v rámci svého zaměstnání, povolání apod. společensky prospěšnou činnost, jíž ohrozí nebo poruší zájem chráněný zákonem, nelze-li společensky prospěšného výsledku dosáhnout jinak. V právě projednávané situaci je důležitá

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

poslední věta ustanovení, že společensky prospěšného výsledku nelze dosáhnout jinak. V dané situaci však mohl žalobce dosáhnout společensky prospěšné činnosti (pronásledování možných pachatelů) tak, že služební vůz otočí pomocí couvání i bez najetí do domu na rohu křižovatky. Nijak ze spisu ani z tvrzení žalobce nevyplývá, že by bylo možné služební vůz otočit jediné tak, že by musel nacouvat do rohu domu.

42. Soud se nepřisvědčil ani žalobcovým námitkám, že by měla být napadená rozhodnutí zrušena z důvodu procesních vad. Konkrétně jde o údajně vadně získaná vyjádření X. (vedoucího obvodního oddělení policie Litoměřice) a X. (dopravního referenta ekonomického odboru krajského ředitelství) a vadně provedené ohledání služebního vozidla, které proběhlo téměř po 6 měsících od nehody za jiných podmínek, než panovaly v době nehody (např. denní světlo), navíc bez žalobcovy přítomnosti, neboť podle žalobce nebyl o tomto úkonu ani vyrozuměn.
43. Případné vady řízení obecně nejsou důvodem pro zrušení rozhodnutí, pokud by byl obsah rozhodnutí totožný i bez těchto vad. Musí existovat vztah mezi vadou řízení a zákonností rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39). Aby měly vady vliv na obsah rozhodnutí v tomto případě, musely by změnit skutková zjištění ohledně žalobcem namítaných závad na služebním vozidle, která jsou stěžejní spornou skutkovou otázkou. Navíc s. ř. s. v § 75 odst. 3 s účinností od 1. 1. 2024 stanoví, že se nepřihlíží k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na zákonnost, popřípadě správnost napadeného rozhodnutí.
44. V případě žalobcem tvrzených procesních vad spočívajících v tom, že žalobci nebylo správním orgánem umožněno účastnit se „výsledků“ svědků, žalobce má nepochybně právo účastnit se výslechu svědků, za účelem realizace své procesní obrany v podobě možnosti jim klást otázky, pokud by ovšem tyto výsledky byly správním orgánem prováděny. Dané tvrzení žalobce se však nezakládá na pravdě. Ze správního spisu si soud ověřil, že správní orgán neprováděl výslechy těchto osob, nýbrž tyto osoby k věci zaslaly písemná vyjádření. S vyjádřeními byl žalobce seznámen a mohl se k nim vyjádřit, což žalobce učinil. Takže správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a žádné procesní předpisy neporušily.
45. Pokud jde o žalobcem namítané „vadné“ ohledání stavu vozidla (Úřední záznam ze dne 8.9.2020), s jeho výsledky byl žalobce také seznámen, takže soud danou skutečnost nepovažuje za vadu způsobující nezákonnost rozhodnutí, a to především také k dalším okolnostem. Ohledání technického stavu vozidla bylo dle záznamu provedeno policistou i technickým pracovníkem dílen, a bylo nahrané dalším technickým pracovníkem na videozáznam. Soud nemá důvodu pochybovat o věrohodnosti tohoto důkazu, a žalobce neuvádí, na základě jakého právního předpisu by správní orgán byl povinen jej k šetření přizvat, a rovněž žalobce neuvádí, jak by jeho přítomnost tomuto šetření přispěla k relevantnosti skutkových zjištění z tohoto šetření vyplývajících. Dalšími okolnostmi, na základě kterých soud nepovažuje nepřítomnost žalobce při ohledání stavu vozidla za vadu řízení je skutečnost, že žalobce uvedl v úředním záznamu o škodní události sepsaném bezprostředně po dopravní nehodě, že při couvání přehlédl roh domu vlivem nasazeného respirátoru a technickou závadu jako příčinu nehody neuvedl. Zároveň žalobce ve správním řízení uvedl (např. při ústním jednání 8. 9. 2020), že dle jeho názoru závady na vozidle nezpůsobovaly jeho technickou nezpůsobilost, ale pouze zhoršovaly manipulaci, a že stav vozidla v době nehody považoval za obvyklý. Navíc servisní prohlídky vozidla provedené dne 10. 1. 2020 a 25. 5. 2020 (tedy před i po nehodě) žádné závady na vozidle neodhalily.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

46. Soud se v této souvislosti ztotožňuje se zjištěními a závěry, které učinily správní orgány, že namítané drobné závady na technickém stavu vozidla nebyly příčinou nehody.
47. První namítanou závadou služebního vozidla měla být nemožnost polohovat sedadlo řidiče. Sám žalobce uvádí ve svém vyjádření z 14. 1. 2021 (č. l. 69–70 správního spisu), že z videa pořízeného při obhlídce vozu lze vidět, že manipulace s polohovačem sedadla činí obtíže a že nastavit ho do požadované polohy téměř nejde. Žalobcův spolujezdec při svém výsledku dne 29. 7. 2020 na otázku žalobcovy zmocněnkyně, jaké závady se na vozidle v době nehody vyskytovaly, uvedl, že vozidlo má špatné polohování sedačky řidiče a opěrky sedačky, ale že tyto závady považuje za způsobitelný stav vozidla.
48. Žalobce však v jiných svých vyjádřeních tvrdí, že polohování sedačky je zcela ztuhlé nebo že polohování sedačky je nefunkční. Ze správního spisu vyplývá pouhá obtížnost polohování sedadla, jeho úplná nemožnost vyplývá jen z žalobcových tvrzení. Navíc není jasné, jak by mohl žalobce absolvovat v tomto vozidle službu od 19:00 až do 03:00 bez problému (navíc i službu jí předcházející), jestliže vozidlo trpělo tak vážným nedostatkem, že kvůli polohování sedadla nebylo možné učinit tak všední manévr, jako je otočit vozidlo pomocí couvání na prázdné křižovatce dvou ulic. Pokud by tomu tak bylo neměl žalobce služební vozidlo vůbec k službě přebírat a už vůbec s ním neměl podstupovat několik hodin služby.
49. Další namítanou závadou je nefunkční polohování vnějších zpětných zrcátek služebního vozidla. Podle žalobce „*vždy jdou zrcátka doladit v nějaké mezipoloze*“ (záznam o ústním jednání z 14. 7. 2020). Žalobcův spolujezdec při výsledku dne 29. 7. 2020 vypověděl, že závadou ohledně zrcátek je, že se při polohování jednoho zrcátka polohuje i to druhé. Ze správního spisu dále vyplývá, že se jedná o tovární nastavení vozu, podle žalobce by měl jeho zaměstnavatel toto tovární nastavení změnit k pohodlnějšímu užívání. Z ničeho tedy nevyplývá, že by za nehodu mohla stát nefunkčnost zpětných zrcátek, sám žalobce tvrdí, že je lze nastavit, ač obtížně. Navíc ani nezpochybňuje, že se jedná o tovární nastavení vozidla. Těžko si lze představit situaci, že by tovární nastavení polohování zrcátek u vozidla Škoda Octavia (používaného hromadně i Policií ČR) bylo schopno způsobovat dopravní nehody při banálním couvání na prázdné křižovatce. Kdyby polohování zrcátek znemožňovalo jízdu, žalobce neměl vozidlo přebírat, natož v něm konat službu.
50. Třetí a zároveň poslední namítanou vadou vozidla je nedostatečné svícení zadního světla, kvůli čemuž dle tvrzení žalobce není vidět za vozidlo při couvání. Ve správním řízení nebylo zjištěno, že by zadní světla vůbec nesvítila, nanejvýš svítila neúplně. I kdyby však nesvítila vůbec, z fotografií ve správním spise vyplývá, že místo nehody je dostatečně osvětleno pouličním osvětlením, dům, do něhož žalobce nacouval, je světlé barvy oproti tmavé vozovce a povrchu okolo domu a je viditelnější i díky svítícím výlohám. I pokud by zadní světlo nedostatečně osvětlovalo prostor za žalobcovým vozidlem, musel dům při couvání vidět.
51. Lze tak shrnout, že namítané závady na vozidle nemohly způsobit žalobcovu dopravní nehodu.
52. Z procesních úkonů, jimž žalobce vytýká vady, vyplývají zjištění pouze podporující již učiněná zjištění z jiných shromážděných podkladů. Proto by na výsledku správního řízení nic nezměnilo ani řádné provedení případného výsledku X. a X. ani řádné provedení ohledání služebního vozidla. Navíc ke všem skutečnostem vycházejícím z těchto úkonů se

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalobce řádně vyjádřil. Odstranění případných vad by v následném správním řízení nijak nemohlo zvrátit výsledek řízení.

53. Soud nesouhlasí ani s žalobcovou námitkou, že by správní orgány přikládaly větší přesvědčivost tvrzení nepřímých svědků než svědectví žalobce a jeho spolujezdce. Žalobce ani netvrdí, ohledně jakých skutečností se správní orgány dopouští této vady. Navíc výpověď žalobce spolujezdce ze dne 29. 7. 2020 vyznívá i v žalobcův neprospěch, protože jeho spolujezdec např. uvedl, že služební vozidlo považuje za způsobilé i navzdory žalobcem zmiňovaným závadám, že respirátor je sice na obličej nepříjemný, ale při řízení mu nevadí. Správní orgány dostatečně vysvětlují, proč se neztotožňují s žalobcovými skutkovými námitkami, zejména ohledně vytýkaných závad vozidla.
54. Soud naopak považuje skutkový stav v této věci za řádně zjištěný. Obecně je nutné ve správním řízení zjistit skutkový stav způsobem, který nevzbuzuje důvodné pochybnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015 – 41), nelze však tento požadavek interpretovat tak, že je správní orgán povinen zjišťovat celou skutkovou verzi reality (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2011, č. j. 17 A 77/2010-30). Soud tak nesouhlasí s žalobcovou námitkou, že správní orgány pochybily, když si nevyžádaly dřívější knihy jízd služebního vozidla. I bez nich totiž dostaly principu materiální pravdy – zejména s ohledem na vyjasnění možných závad na vozidle (viz výše).
55. Za lichou tak lze považovat i žalobcovu námitku ohledně zásady *in dubio pro reo*, tedy že za situace, kdy existují jakékoliv pochybnosti, je třeba rozhodnout ve prospěch účastníka řízení (žalobce při tom odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008–115). Podle tohoto rozhodnutí musí existovat „*ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku*“. Žalobce však konkrétně nevymezuje, jaká *ne zcela nepravděpodobná možnost* ohledně skutkového stavu měla nastat. Jeho hlavní skutkové námitky se týkají závad vozidla, se kterými se správní orgány řádně vypořádaly (viz výše).
56. Dále soud nesouhlasí ani s dvojicí procesních námitek, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí budí pochybnosti, kdo toto rozhodnutí vydal, a že se poradní komise ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy nedostatečně zabývala žalobcovým odvoláním.
57. Napadené prvostupňové rozhodnutí splňuje všechny požadavky stanovené zákonem a nijak ze spisu nevyplývá, že by rozhodnutí měla vydat neoprávněná osoba, i když žalobce tvrdí, že by mohla, protože odůvodnění rozhodnutí obsahuje slova jako „*[p]rávním posouzením zjištěného skutkového stavu dospěla pověřená úřední osoba k závěru...*“. Skutečnost, že se ředitel Obvodního ředitelství policie Praha 1 označí v odůvodnění za pověřenou úřední osobu místo za služebního funkcionáře, neznámá, že není autorem tohoto rozhodnutí.
58. Poradní komise ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy je orgánem pouze poradním, její doporučení tak nejsou závazná (rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2013, č. j. 3 Ads 51/2012-48). Navíc se poradní komise žalobcovými námitkami zabývala a ztotožnila se se závěry správního orgánu prvního stupně.
59. Dále důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí není ani žalobcová námitka, že správní orgány posoudily odlišně totožný skutek ohledně náhrady škody a ohledně odpovědnosti za přestupek. Žalobce při tom odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2010, č. j. 10 Ca 199/2009–26, podle kterého při dodržení principu jednotného a předvídatelného

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodování není přípustné, aby dvě správní rozhodnutí došla v otázce zavinění k odlišným závěrům v otázce náhrady škody a odpovědnosti za přestupek. Není totiž pravdivé žalobcovo tvrzení, že by správní orgány neshledaly žalobcovo zavinění při způsobení škody na vozidle a domě. Nic takového z rozhodnutí nevyplývá, žalobci pouze nebyla uložena povinnost k náhradě škody na služebním vozidle, kterou uhradilo Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, a k náhradě škody na domě, kterou vlastník domu nepožadoval. V případě, na který žalobce odkazuje, se však vedla dvě samostatná řízení – první o povinnosti nahradit škodu a druhé o odpovědnosti za přestupek.

60. Soud se tak neztotožnil s žádnou z žalobcových námitek, které by mohly vést ke zrušení napadených rozhodnutí.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

61. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že se žalobce dopustil jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jelikož porušil § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 zákona o silničním provozu.
62. Soud nepřisvědčil žalobcovým námitkám, že správní orgány nedostatečně vymezily jednání, kterým žalobce porušil právní předpisy, ani že správní orgány svá rozhodnutí nedostatečně odůvodnily.
63. Správní orgány dostaly své povinnosti zjistit skutkový stav způsobem, který nevzbuzuje důvodné pochybnosti, a prokázaly, že technický stav služebního vozidla nemohl mít vliv na žalobcem způsobenou nehodu. Zjištěné drobné závady na vozidle obtížnější polohování sedačky řidiče, současné polohování zrcátek, jakožto jejich tovární nastavení, nižší svítivost zpátečních světel nemohly mít vliv na ovladatelnost vozidla. Žalobcem namítaným procesním vadám soud nepřisvědčil.
64. Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný a soud ani neshledal žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a pro kterou by bylo potřeba napadené rozhodnutí zrušit, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
65. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Právo na náhradu nákladů proto nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. února 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.